

NOORTE EEL

Nr. 1 [] [] [] [] [] [] [] 1929

„Kristuse ja koguduse eest“

E. Usklikkude Noorte (uskudevaheline) C. E. Liit.

Juhataja: Peeter Sink — Tallinna, Villardi tn. 7—1
Laekahoidja: B. Espenberg — Tallinna, Imanta tn. 5
Kirjatoimetaja: E. Ader — Tallinna, postkast 284
„Noorte Elu“ — toimet. aadr.: Tallinna, Villardi tn. 7—1
„ „ — talituse „ „ Villardi tn. 7—1
„ „ — kirjad „ „ Postkast nr. 284.

„NOORTE ELU“

maksab aastas:

lihtpaberil postiga . . .	1,30 krooni,	postita . . .	1,20 krooni.
heal „ „ . . .	2,00 „	„ „ „ . . .	1,90 „
Välismaale lihtpaberil 1,80 „	„	heal paberil 2,50 „	„

Üleskutse heliloojaile ja luuletajaile.

Esimesel ülemaalisel pühapäevakoolide allianss-konverentsil leiti vajaliku olevat uut p. p. kooli lauluraamatut välja anda, mille korraldajaks valiti komitee.

Komitee, kõigi tegelaste soove ja vajadusi silmas pidades, otsustas seda raamatut, kui mitte liig kalliks ei lähe, nootidega välja anda, kus oleks laulud seatud lastekoorile s. o. kahele ja kolmele häälele.

Seepärast palub muusikakomitee kõiki usklikke heliloojaid, luuletajaid ja p. p. kooli tegelasi saata lastelaule mitmesuguste aegade kohaseid. Hea oleks, kui viis ja sõnad mõlemad on. Kellel see aga võimalik pole, siis võiks laste kohaseid sõnu luua või tõlkida mõne lastehääle ulatuse

kohase viisile või jälle vastupidi. Ka oleme tänuulikud ainult sõnade eest. Rahaliselt oleme meegi, nii kui see harilik nähtus praegusel ajal, kehvad, kuid siiski püüame paremate tööde eest, mis raamatusse paigutame, väikest tasu anda honorari näol. Et raamat hädatarvilik, seepärast tahame seda pea trükki anda ja palume tööd saata kõige hiljemalt 1. maiks 1929. a.

Tööd palume saata v. A. Tammele Raua 14—9 Tallinna, ühes saatja täieliku nime ja aadressiga. Soovi korral saadame tööd tagasi, mida võimalus ei luba raamatusse paigutada.

Lootma jäädes teie lahkete kaastööd.

Allianss p. p. koolide muusikakomitee.

Kas oleks võimalik mõelda usklikku noort ilma igapäevase Piibli lugemiseta?

Kui oled seda mõelnud, siis palun Sind kohe oma vaadet muuta ja teha nõnda, kui Ap. t. 17:11 näidatud eeskujul õpetab.

Märkus: Sel juhusel, kui Sul Piibel hoopis puudub, siis astu viibimata

„Briti ja Väljamaa Piibliseltsi“ lattu,

Tallinnas, Rataskaevu 4, ja vali omale kohane Piibel välja. Ehk kui Sul ligemal on kuskilt mujalt saada,

muretse see kohe. Edasilükkamine võib saada saatuslikuks. Sel korral, kui ei või kohata ühtegi piibliimüüjat, pööra kirjalikult Piibliseltsi esindaja õp. H. Kokamäe poole, Tallinnas, Rataskaevu 4, ja palu omale saata postiga. Ka on tema valmis Sulle nõu andma Piibli lugemises, kui seda soovid ja üsna algtajatele on ta valmis kätte näitama seda „võtit“, millega Piibli igavestesse varaitadesse võib astuda.

Jätta kasutamata sarnast juhust on kurb. Olla lugemata Piiblit — elu tragöödia.

Kiri pidalitõbijelt.

„Noorte Elu“ toimetusele saabus järgmine südantõigetav kiri ühelt haigelt Andatu pidalitõbijalt, mida siin avaldame, et meie terved õpikime dieti tänama Jumalat terveise eest ega unustaks ta neid, kes on lahutatud Jumalt ja inimesest. Kui juur on Jumala arm, et see ära ei põlga kedagi. Toimetajat rõõmustas see, et „N. E.“ on võinud olla õnnistujeks neile kurbadele, kes teda igatseva ootavad ja paluvad ta eest.

„Jeesuse nimel terwitan teid, armjad wennad Issandas, ja soovin teile head ja kallist terwist. Jumal andtu teile jõudu ja rammu üllalt! Tema on palju teile usaldanud.

Dh, armjad, alati mõtlen ma oma s palwes teie peale, et Jumal teid oma s töös hoiaks ja kinnitaks, et teie võiksite hingi Jeesusele võita ja noortele usklikkudele juhatusi ja õpetusi anda. Dh mina wajan ta teiega seda — ega teile need jumalajõuna lehed nii armjad ja kallid ei ole kui mulle. Teile on Jumal annud kallist terwist ja wabadust jumalajõuna kuulutada, kus tahate, ja saate ning seda ise ka teistelt kuulda, aga, armjad wennad, meie ei saa kuhugi minna — oleme lahutatud haiguse läbi tõigist jumalalastest.

Meie ootame igatseva „Noorte Elu“ ja niihästi ka „Elu-kewadet“: nad on meile tõesti armjad ja kallid, nad jutustawad meile, kuidas teie, armjad wennad ja õed, seal välisilmas wõitlete ja siis saame meie ka jälle uut jõudu edasiwõitlemiseks.

Nüüd, armjad, hakkab warsti see aasta lõppema ja mina tänan teid südamest selle armastuse eest, et olete mulle jälle sellel aastal „Noorte Elu“ saatnud, ehk mina teile olen küll juur wõlglane. Süda on küll kurb sellele mõeldes, et pean teie armust saama, aga ma palun teid südamest, armjad wennad, olge

nii head ja mõelge minule ja kõikidele, kes meie oleme siin wiletsad. Jumal on meid küll kurb ja raskesse seisutorda pannud, on kõik meilt võtnud, aga siiski on meie süda rõõmus, et meie oleme Jeesust, wõi õigemini belda — Tema on meid leidnud. Tema rõõmus ja rahus tahame meie kõik kannatlikult kanda, sest selleks annab ise Jumal meile jõudu üllalt. Riitus ja tänu olgu meie armsale Jeesusele, et Tema on meid wäärt arwanud seda ristit kanda. Rõõmuga tõstan mina oma filmad läbi pijarate üles nende mägede poole, kust meie abi tuleb, sest abi tuleb Jehoowa käest, kes taewa ja maa on teinud.

Dh armjad wennad, ma palun teid südamest, olge nii head ja saate uuel aastal „Noorte Elu“ mulle ja minu õele. Ta on meie armast ja kallist sõber, temast saame rõõmustust ja lohutust oma s piiratud elus. Kui teda loeme, siis on meie süda rõõmus — näib, nii kui wiibijime teiega ühes, kõik kurvastus on siis ununenud. Dh ha lastage meie „wiletate peale!“ — Meie jääme rõõmuga jõulualbumit ja ka „Noorte Elu“ igatseva ootama uuel aastal.

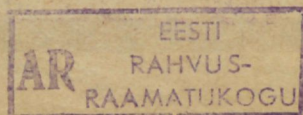
Jätan teid, armjad wennad, Jumala armu hooletaks. Tema hoidtu teid ja ka meid, kes meie siin paljus metsalaanes wõitleme! Elage hästi!

Teie wähem õde Issandas Reet Pints.

Andatu pidalitõbijate haigemaja

Riheltonna — Saaremaal.

P. S. Toimetusele palub, kel võimalik, neile kurbadele walmistada rõõmu raamatute saatmisega.

NOORTE ELU

EESTI USKLIKKUDE NOORTE CE LIIDU AJAKIRI

Nr. 1

~~1999~~

Üheksas aastakäik

1929

Uue aasta terwitus kõigile noortele.

Palju parem kui sõnad on pilt — eeskuju. Waadates siin juures pildile, mis kujutab kõigi aegade suurimat jooksjat Paawo Nurmit, kutsutud „Lendaw soomlane“ oma jooksu kiiruse pärast, tulewad tahtmata meelde sõnad, mida kirjutas ap. Paulus Korintuse usklikkudele. Seda tahaksime terwituseks anda kõigile meie C. E.-lastele ja sõpradele!

„Eks teie tea, et kes mõitu jooksewad, need jooksewad küll kõik, aga üks saab jooksmise mõiduanni? Jookske nõnda, et teie selle kätte saate.

Uga igaüks, kes mõitleb, on kõigis asjus kasin; nemad on küll seepärast kasinad, et nemad saawad kaduwa krooni, aga meie saame krooni hukkaminemotu.

Seepärast jooksen mina nüüd nõnda, ei mitte kui teadmata asjas, ma mõitlen nõnda, ei mitte kui see, kes tuult peksab, waid ma sunnin oma ihu ja talitsen seda, et ma muile ei ütle jutlust ja ise ei saa kõlwatumaks.“
1. Kor. 9: 24—27.

Tänapäew, kus maailm õieti kehaline spordi ja kõikisuguste rekordide „hullustuses“ põeb, on tarwis meil Kristuse omadel seda enam püüda ihust ja hingest edasi, mida enam me näeme Jsfanda päewa lähenevat, kus mõitjat kroonitakse ja wittakse mõidupidustustele.

Nurmist öeldakse, et ta alati jooksu kestel uuri käes hoiab, ikka jälle hoolega seda waadates. Maksud ju jookslus kiirus ja aja mõitmine.

Ra meil on Jsfand käskinud hoolega aega tähele panna: Ew. 5: 16. See, kes filmitseb ajakella,

et me kiiresti wastu läheme lõppsiundmustele. Maawärisemised, õnnetused, kõlbline langemine on kesköö kuulutajad.

Need, kes jooksewad, kuidas kohus, pääsewad „suure wiha“ eest ära, mis tuleb kõigele maailmale, kuna laisjad ja hooletud — teiged usklikud jääwad mihaajasse.

Seda kartis ka apostel, „et meie ei jädaks häbisise Tema tulemises“ kui wilets jooksjat, kes mõib-olla küll palju litgutusi teinud, suurt sõnu rääkinud, kuid mis olnud kõik paljas wehklemine õhus.

Eraldi ajal, kus taas üles tõusnud noorjootöö wastutuuled ja tahab mõitmust mõtta siifimine põud ning ilmlik meel, on waja oma sihti selgesti näha, oma ülesandeist õieti aru saada. Jsfand on kutsunud meid noori:

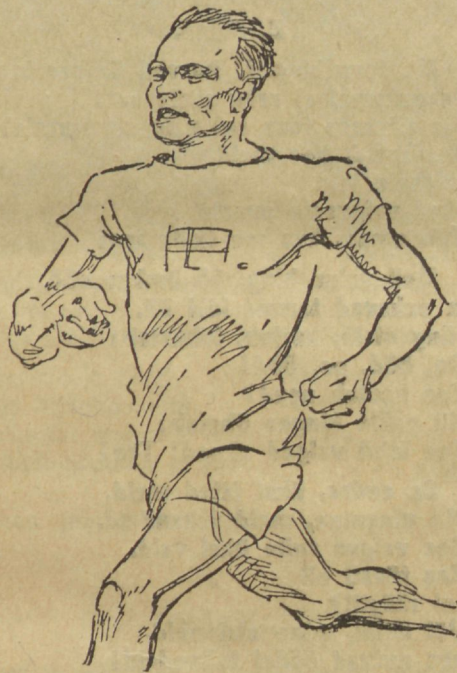
1. Wõitma — õnnistust pärima.

2. Wõitma teisi — ta tahab teha meid misjonirahwaks. Meie ei pea saabuma eesmärgile tühjade kättega.

Palju mõitjaid on jõudnud juba eesmärgile ja ootawad meid.

Wana surewa aasta lõpuhetkedel, kui kellade helinad saadawad wana aastat minewiku ääretuse ja terwitawad uut algawat — jääme waltseks, et kuulda: häält igawikust — mõit- ja õhutawaid hüüdeid, nende hüüdeid, kes juba sihile jõudnuina juubeldawad Jsfanda walguses.

Mõib-olla on see wiimane aasta ja wiimased pingutusjed siin mõitluswäljal. Paljudel kindlasti!

Paawo Nurmi jooksmas.

Uueks aastaks.

Ära tee midagi, mida ei taha, et Jumal näeks. Ära räägi midagi, mida ei taha, et Jumal kuuleks.
Ära mõtle midagi, mida ei taha, et Jumal teaks. Ära loe midagi, mida ei taha Jumalale näidata.
Ära kirjuta midagi, mida ei taha, et Jumal loeks.

Toimetuse poolt.

T ä n a m e kõiki sõpru kaastöö eest meie ajakirjale, mis aidanud teda sisuliselt rikastada. Samuti soojem tänu „N. E.“ levitajaile, tellimiste vastuvõtjaile ja kõigile, kes mingisugusel viisil ka palves meie tööd toetanud. Issand ta-sugu teile seda kõike!

Usume, et olete sama truult abiks ka eestuleval aastal. Siis läheb töö edasi.

Paluge „Noorte Elu“ eest, et ta võiks olla õnnistuseks.

Soovime siin juures kõi-gile lugejaile õnnistusrik-kaid pühi ja uut aastat.

Wõitlus tüüri pärast.

(Vaata kaanepilti).

Wast hiljuti lõppesid Ameerika Ühendriikides presidendi valimised, mis ületasid kõiki eelmisi va-limisi oma elavusel. Parteid, k-s olid üles seadnud oma kandidaadid, tegid reklaami igafugusel viisil, et võita rahva poolehoidu ja sellega läbi viia oma meest. Rahvas pidi valima ja otjustama,

ja kirikuis paljudes seisab ta tüürirattal ja juhatab me noorfugu jumalajalgama õpetuse läbi, omade paljude truualamikkude julaste — liberaalsete õpetaja-te ja uskmata kooliõpetajate läbi

kes peab juhtima neid, kes peab juhtima maailma võimsamat ja rikkamat riiki. Milline uus juht on, sellest olenes kogu riigi sise- kui välispoliitika ja käekäik. See juht võib rahva elu tõsta heale järjele, halb seda hoopis hukka ajada. Meeled oli pinemil ja pinemamale veel enam neid aeti kihutus--kõnedega. See oli

wõitlus riigi tüüri pärast.

Samasuguseid võitlus-momente oleme ka meie oma välises Eestis wõi-nud näha.

Sarnast võitlust peeta-ks ka vähemates üksus-tes, perekonnas, koolis jne.

Wõitlus tüüri pärast on

igiwana võitlus

nagu meile jutustab Piibel. See algas juba tae-was waimude ilmas, kus peaingel Lucifer tõusis üles Jumala vastu, kuid ebaõnnestus ja ühes oma poolehoidjate leegionidega pimeduse heidet.

Edasi näeme saatana püüet paradiisistais wõita inimest oma meelevalda, mis ka õnnestus osaliselt. Kuid weelgi pole jätnud saatana oma püüdeid

saada walitjust inimkonna üle

endale. Ja on, kui oleks tal tänapäew kõik abinõud selleks kasutada. Materialistliku ja jumalawastase õpetusega on ta läbi imbutanud inimsoo. Isegi koolides

ME TORMIHINGED.

E. Mänd.

Me tormihinged, kurvad ümber toa.
Ja nutame, ei rahu meie saa.
Me näeme: toas sul valgus kumastab.
Kes meid, kes meid
ja meie teid
kord valgusele avastab?
Viib sinna, kus me kodumaa?

Meil valus hing, õõ ümber vöö
ja peksvad tormid läbi öö.
Hing otsib, karjub, lõhestab:
Oo, ööd, oo, ööd!
Kes kaotab need?
Nii palve hinges õhetab:
Tee lahti valged aknad! Tee!

Sa endas, üksi jätad meid.
Me vingume, meid tuhandeid.
See valgus sulle üksi vaid.
Kas tõesti nii
sul räägiti?
Või öeldi, mine otsi neid,
kes nutvad öödel tuhandeid!

Jõuluks ilmunud luuletisPogust
„Inimese laulud.“

igawese pimeduse poole.

Raob tõe valgus. Kus-tub päike. Tegutseswad õudsed patuwäed. Kooja-sed waimud on päästetud walla. Hullunult tantsumad inimesed kiimalistes lõbus-tustes rongil, mida saatan jalakawala naeratuslega juhib kuristiku poole. Wja-waim on haaranud kõiki noori kui wanu. Alekohtu metsik kasw, roimad, abielu pühaduse jalge alla tallamine ja lõpmata lahtusjed on tänapäewa harilikumad nähtusjed. Ja tuhanded hullunud sellest wiinast, mida joonud saatanaft ulatatud lõbude karikast, saadawad oma waematud hinge mõne kuuliga wõi nõõriga igawikk.

See on weel wähe. Tuleb aeg pühakirja järel, millal

Antikristus walitseb

maa peal. Kõik rahwad ja walitsejad kummardawad teda kui Jumalat. Anti-kristuses kehastunult walit-seb siis saatan inim-

konda. „Ja temale anti sõbida pühadega ja neid ära wõita; ja temale anti meelewaid kõigi sugu-harude ja keelte ja paganarahwa üle. Ja teda wõtawad kummardada kõik, kes maa peal elamad, kelle nimed ei ole kirjutatud maailma algusest tapetud Sulle eluraamatusse.“ Jlm. 13 : 7—8.

Nüüdisaeg on ettemalmistuse aeg sellele koledale ajajärgule. Praegu juba käib inimkonnas wõitlus tüüri pärast.

Wõitlust tüüri pärast peetakse

ka iga ükspäeva elus

ja ka sinu elus. Juba maast madalast meie elus algab see wõitlus, kus headus ja kurjus meie südames mõitlewad.

Kui mitmed noored, kes läksid wanemate kodus wälja oma wäikeste paadiga elumerele kristliku kaswatus mõju all, kohatasid elus tumedate jõududega, pimeduswägedega. Juba koolipingis, kus küllwatti uskmatus, ja sõprade feltsis, kus awateldi lihakelele lõbustusile.

Kui palju kurbi juhtumisi näeme elus, kus mitmed puhtad noored on tüüritud üle annud pimeduswõitlustele ja — hukkunud.

Haigemajas maas hirmsates waludes lamab noormees. Ta on saanud oma ihuse hirmsa haiguse, mis murdis maha teda ilujamais aastais.

Ja kuidas see sündis?

Too noormees oli mõningate aastate eest usklik noormees, käinud leeris kellelegi uskliku praosti juures. Elu oli puhas. Ilmsüütus färas filmist.

Andelise noormeesi ootas ees tulewik. See lauluhääl wõimaldas talle pääseda parimasse koori. Oli omandanud wahhepeal isegi walge üliõpilasmüüsi.

Kord tegi mainitud koor pikemat ringreisü Euroopas, saawutades igal pool kiiduawaldusi ja lõigates loorbereid.

Seal ühes suurimas pealinnas juhtus see saa-

tuslik hetk, kui sõbrad kaunite meelitustega said awatella tolle noormehe kuhugi öölokaali.

Raske oli astuda seda sammu. Wõitlus hinges oli äge. Wiimaseini püüdis walgusingel wastu panna, kuid pidi siiski lahkuma wiimaks. Ja tüürile asus keegi teine.

See oli langemisöö.

Sealt oli ta omandanudki raske hirmsahaiguse, mis ta maha murdis lootusetult.

Päew-päewalt pimenes mõistus — haigus oli peajudesse üle läinud. Di neid pisaraid ja närimat kahetsust seal haigemaja seinte wahel, pikaldase surma ootuses — häbistawa haiguse tagajärjel!

Ja nii neid tuhandeid, kes ühel wõi teisel wiisil juhitud hukatusse ja uppunud elumerel, kord andes tüüri patule ja hingewaenlastele.

Päike loojeneb. Wiimased kiired kumawad. Merel tõuseb lainetus ja kostab õudne salapärane kohin — on tulemas torm.

Kuid paadil on käimas wõitlus äge. Seal wõiteldakse jaatuslikku wõitlust — wõitlust tüüri pärast.

See on sinu paat.

Palu Jeesust oma laewa uuel algawal aastal, siis ei pruugi sul hukkuda

elutormides ja wajuda purustatud eluga enneaegeft — wajuda igawesse pimedusse.

Ka sellelgi uue aasta ööl peetakse

ägedat wõitlust tüüri pärast.

P. Sink.

Kirik raudteerongis. Ameerikas püüab frisk föigi abinõudega lewitada oma ideid. Ewangeeliumi kuulutatatakse igal wiisil ja igal pool. Keegi ei saa forid wabandada, et ta pole kuulnud.

Päästja wõit.

Hing allus pärast wõitlemist ja waewa,
Mis oli näinud, omal õnne otsides.
Pärast seda, kui möödus palju aega,
Kus tormis tihti meri vahutas.
Õnn kadus, —
Kui merre wajus.
Ei täide läind, mis ihkas süda,
Sest seatud Isast oli teine rada
üle Kolgata.

Ei ruttu raugend jõud, mis oma,
mis visalt püüdis omi plaane teosta.
Ei saanud kergelt aru sest, et Tema
On oma lastel elus seadnud — vaikida,
Risti kanda

Ja tänu anda,
Kuigi teisiti kõik läheb,
Kui süda minna tahab
Tormates.

Arm siiski lõpuks wõitjaks tuli.
Selgus hinges, — waid rumalus kõik oli,
Kui püüdis oma Päästjal seista vastu,
Ei tahtnud otsustawat sammu astu.
Temale — wõit!
Hing jäi wai.
Nüüd on möödus tormid ammu
Ja süda wõtaw palwes rammu
Uskudes.

—s.

Jumalik „jah“.

Jumalik „jah“ me elus on midagi suurt ja kõrget.

Kui Jumal „jah“ ütleb, siis võime me ise, teised inimesed ja tuhanded asjaolud „ei“ velda, kuid jumalik „jah“ jääb kindlasti seisma.

Ta võidab takistused ja vastupanu, ta on võim, mis ühegi mõju eest ilmas ei tagane.

Kas jumalik „jah“ meie poolt või vastu on, sellest oleneb kõik me elus. Õnnistused ja loidus, edu ja tagurpidimine. Kes Tema „jah“ ja „ei“ järele küsib, too elab läbi aulist juhtimist kõiges, mis ta teeb, ja võib tagasi maadates tunnistada:

„Tema on kõik hästi teinud!“

Meie, inimesed, tahame jumalikule „ja“le“ alati „ei“d vastu seada. Seda teeb isemeelsus, mis end painutada ei taha. Ehk uskmatuse, mis Jumala teid ei mõista ja Tema armuliku „ja“ juures kahtlema lööb.

Inimsüda on kord selline „trotsiv ja vastupanija“, nagu laulja ütleb.

Oleme tänulikud, kui Jumal oma nõust meie suhtes nii ruttu ei loobu — et Tema „ja“ meie „ei“ eest nii kergesti ei tagane.

Waid siis, kui inimene oma tahtmise juurde kindlaks jääb, tõmbab Jumal tagasi, ja see on siis Tema kohtuotsus.

Aga Jumal teeb kõik, et saamutada etteseatud sihti me elus — Temale ei saa me etteheiteid teha.

Üks näide inimlikust trotsist jumaliku „ja“ vastu

on Waarao, kes Jisraeli lapsi minna ei lasknud. Me teame, milline isemeelne ta oli ja millised järeldused sellel.

Jumaliku „ja“ vastu ei või keegi seista, embkumb ta läheb hukka, või andub Jumalale.

Tolle Waarao eeskujul on seda paljud kogenud ja häbise saanud.

Ja kui me ka nii teeme, end mitte täielikult ära anda ei taha, ja ikka jälle vastu paneme, siis on me elu mõnkuv ja õnnetu.

Kes täielikult andub, see saab jumalikkude „ja“d“ omas elus õnnistusrikkalt tunda.

Muidugi ei ole meie „ei“ lõplikult vaikinud. Me elame läbi kahtlusi jumalikus juhtimises, sest et see meile liig arusaamatu näib. Isegi siis, kui Jumal õnnistawalt astub me ellu, seame talle tihti omas rumaluses „ei“ vastu.

Jumal tahab oma „ja“ läbi saamutada meie oma „minast“ loobumist, tahab, et end Temale täiesti ja termelt ära anname, ja kindlas teadmuses puhkame, et Tema „ja“ on meie õnnistus. Meie usk peab sellega arvestama ka siis, kui välised põhjused ja asjaolud ikka uuesti „ei“ ütlevad.

Meie usk on võimuse, mis maailma on ära võitnud. (1. Joh. 5 :4).

Nii läheb me elu üle kõrguste ja läbi sügavuste — edasi sihi poole ja põhitoon selles on vaikne rõõmus tänulikkus.

Sest meie teame, et Tema „ja“ on meie elu ja õnnistus.

Kes on targad neitsid?

Müüd, viimisel ajal, kus meie Õnnistegija auismumine nii ligi näib olevat, on sellel tõsijel küsimusel suur tähtsus:

Kes on targad neitsid? Ehk veel õigemini: Kuulud sina, armas lugeja, tarkade neitside hulka? Sest nemad ükfinda on need, kes Peigmehe tulekul Temaga pulma lähewad. Teised jääwad ukse taha, kus nad asjata koputawad ja sisselastmist paluwad (Matt. 25 :10—13). See pilt on kohutawalt tõsine, kuid tõesti saabub ta veel tõsisemana. Häda sellele, kes kusunud lambiga kord luffupandud ukse ees pimeduses seisab! Walgus on ära, üks on kinni ja ümberringi kõik pime ja ülalt on oodata Jumala kohut ja ahastuspäewi, millede sarnaseid enne pole olnud.

Kümme neitsit, kes lambid võtsid ja wälja läksid Peigmehele vastu, on ristifogudus, kes veel Piiblit ja ristiufu õpetusi tõeks peab: sest ka rumalad neitsid walmistafid lambid ja läksid nendega Peigmehele vastu. Need ei või siis pilkajad, ateistid ega Kristuse salgajad olla, nagu mõni võiks arvata. Need ei taha üldse pulmajaali minna ega walmista lampe.

Meil on siin waga ristifogudufega tegemist. Lamp on kristlik worm ja ristiufu õpetuse wälispidine teadmine ja tunnistamine. See lamp võib olla puhas ja hea, hästi puhastatud ja kaunistatud. Ka taht ei puudu tal ja ta seisab või ripub õieti. Ta võib wäga tore ja kallihinnaline lamp olla. Aga kui tal õli

sees ei ole, siis puudub tal parim asi, nimelt see ainus, mida on waja. See üks puudub aga kõigil rumalail neitsidel. Just siin on wabe nende lampide ja wiie targa neitsi omade wahel; selle läbi määratakse ka igawene ja lõplik lahutus tarkade ja rumalate neitside wahel.

Aga mis on õli, millel niisuur tähtsus on? nii küsib lugeja. Tõesti, see peatski meie tõsine küsimus olema.

Õli on wanas testamendis sageli Püha Waimu wõrdluskujuna nimetatud ja tarwitatud, otsekui wee all jumalafõna kujutatasse.

Kristus, meie huur ja igawene Ülempreester, on „wõitud rõõmudliga enam kui Ta feltfilitjed“ (Heebr. 1 :9). Ta ütleb endast: „Jesanda Waim on minu peal, seepärast on Ta mind wõidnud“ (Luk. 4 :18). Tema nimi „Kristus“ (hebreä keeli Mesšias) tähendab wõitud meest. Aga mitte ükfinda Ülempreestrit ei wõitud, waid ka Tema „feltfilitji“. Nõnda nimetab aga jumalafõna tõsiseid kristlasi (Heebr. 1 :9 ; 3 :1—14). Ka nemad, kui nad on tõesti kristlased, on Püha Waimuga wõitud ja pitseriga finnitatud, mida ka nende nimi tähendab. „Aga telled ep ole Kristuse Waimu, seesinane ep ole mitte Tema pärast“ (Room. 8 :9).

Müüd küsib aga ehk murelik lugeja: Kuidas võib Püha Waimu saada? Ja kust tean ma seda, et Tema mul on? — Et õiget wastust saada, heidame oma

teinud mu pattudest", siis oled ja Tema pärast, ja kuigi ja ennast ka nõrga tunned olevat ja sul veel palju on õppida, kuulud siiski Temale!

Tema tulek oma pruudi kojuviimiseks ei ole sulle siis ükskõikne. Ta arvestab ka sinu igatsusega Tema järele. Kolmel korral hüüab Ta pühakirja viimises peatükis oma pruudile: „Mä tulen pea“ (Jlm. 22:7,

12, 20). Ja mis vastab Talle pruut selle peale: „Aamen, tule, Issand Jeesus“ (Jlm. 22:20). Aga jeniks, kuni Ta tuleb, on vaja põleva lambiga ja wõõtatud niuetega Temale ustawalt elada ja wilja kanda, Teda austada sõnas ja elus. „Õnnis on see sulane, keda Issand tules leiab walwamast!“

Sakja keelest tõlkinud Joh. S a r o w.

Tee lahti uks.

Tee lahti uks ja lasse sisse teda,
Kes sinu heaks on ennast ohwerdand;
Kes sinu heaks on kannud waewa, häda;
Kes sinu eest on werd seal higistand!
Kui kaua tahaks kinni hoida uft,
Sees kuulatada külma rahuga?
Kui sinu Päästja wäljast räägib sulle —:
Tee lahti — las mind su juurde elama!
Eks sinu südant liigutada jõua —
See suur ja sügaw wennaarmastus?
Mis teda sundis minna külma hauda,
Et haud ei oleks sulle koledus?

Tee lahti uks, ning lasse sisse teda,
Kui kõnnib koputades sinu ukse ees?
Ta koputab ja ootab sinult seda,
Et awad ukse sina temale;
Siis tahab aset sinu juures teha,
Su juurde ikka jääda elama.
Ja õnne, mis siis sinus walitsema
Saab, ei suuda ükski kirjelda.
Kuid siis, kui sulged sina aga ukse,
Ei luba talle sisse astuda —
Kord seisad ise ahastades ukse taga,
Kus kõrwehüüuna su palwed surewad.

Ad. Kempmann.

Piibli päewaraamat.

15. jaanuaril. — Vaikselt lamasin kogu nädala. Mõnel esimesel õhtul uue aasta alul luges minu peremees mind, kuid nüüd on ta vististi mind unustanud.

2. veebruaril. — Kodus on kibe puhastus. Ka mind ühes teiste asjadega puhastati tolmust ja pandi vanasse kohta tagasi.

8. veebruaril. — Peremees veidi tarvitas mind pärast lõunat. Otsis paralleelkohti. Läks koosolekule, võttis kaasa ka mind.

7. märtsil. — Kodus jälle puhastus ja tuulutamine. Pühiti ka minult tolm ja asetati endisele kohale.

2. aprillil. — Suur päev. Peremees pidi kõnet pidama ja otsis kohast salmi. Kole palju waeva võttis see talt, enne kui leidis soovitu, ehkki see kogu aeg omal kohal seisis.

5. mail. — Täna kogu aeg pärast lõunat vanaema põlvedel, kes tuli meile külla. Pillas mõne pisara Kolos. 2:5—7 salmidel.

6. mail. — Jälle vanaema põlvedel kogu õhtupoolik. Enam osa ajast viibis ta 1. Kor. 13. ja 15. peatüki viimaste nelja salmi juures.

7., 8. ja 9. mail. — Ikka kogu pärastlõunane aeg viibin vanaema põlvedel. Oh kui hea koht on see! Vahel loeb ta valjusti, vahel jälle vaikselt kõneleb ta minuga.

10. mail. — Vanaema sõitis ära. Olen jälle endisel kohal.

3. juunil. — Keegi pistis mu lehtede vahele ristikehina õie.

1. juulil. — Pisteti mind ühes teiste asjadega reisukohvri. Vististi läheb reis maale — suvitama.

7. juulil. — Laman alles kohvri põhjas.

10. juulil. — Nii pime. Ikka veel kohvris, olgugi, et peaaegu kõik muud asjad on välja võetud.

15. juulil. — Sõitsime tagasi koju. Olen jälle vanas kohas. Oli paras teekond, kuid mulle mõistmata, milleks pidin mina selle kaasa tegema?

1. augustil. — Hinge lämmatab. Oh kui paljav! Õhku vähe! . . . Minu peale asetati kaks suurt ajalehte ja üks paks raamat ning vana müts. Oh saaksin ma nende alt välja.

15. septembril. — Kodus puhastatud. Minult pühiti tolm ja pandi vanale kohale. Vahepeal sain ma haiget, keegi raamatuid sorides tõukas mind riuli taha, kus valudes kaua lamasin.

10. novembril. — Maaria võttis mind mõneks minutiks oma kätte. Ta kirjutas kirja sõbrannale, kelle vend suri, ja otsis talle kinnituseks kohast salmi.

15. novembril. — Jälle puhastus ja tolmutamine.

J. Nepraš'i järgi E. R.

SALA UKSED

Pühapäeva õhtu. Päike vajus alevit ümbritseva metsa taha. Öhtukuma valgus üle alevi, veretas kurblikul helgil lumetatud katuseid ja levis laiali lumevälju mööda.

Lühike oli olnud see päev. Vaevalt süütus valgus hommikul, kui ju varsti pärast keskpäeva kustus — kurbust hinge jättes. Lühike — kui inimelu.

Pöörasime ühte vana maja õue ja sealst madala eeskoja ukse kaudu sisse. Siin pidi see haige elama.

Astusime sisse ja teretasime. Meile vastati. Ütlesime tuleku põhjust ja meile anti istet.

Sirge, pikk noormees, noor abielumees liikus tõsisena, murelikuna toas. Mureks oli küllalt põhjust. Keset tuba asetuse laps ehk siit kostis ärras lapse nuuksumine. Ta oli haige, ehk küll alles rinnalaps. Krampides vaevles ta hällis — ei suutnud teda rahustada isa, kes tihti hälli juures seisatus, seda kiigutas ja lapsele lohutusi sosistas. Ikka nuuksus ta, pisuke nägu palavikust õhetades ja silmad suletud.

Mitte kaugel hällist tagumise seina juures oli süng. Siin lamas naine. Vaevalt võis teda märgata toa hämaruses. Padjusse oli ta vajunud. Paistsid ainult üle pea sirutatud jõuetud käed, kui lapsekäed — peened ja lubivalged, ning kahvatu nägu, kokku kuivanud nii väikeseks, kitsaks, veretu kui vaha. Oli kuulda aeglaseid hingetõmbeid.

See oligi see haige, kelle pärast tulime.

Tiisikus oli siin võidukäiku pidamas — vihke kandmas surma jalule.

Noor ema suremisel haige — laps hällis kannatab valudes, on emalt juba tiisikuse pärinud. Hirmus!

Kes aimas seda? Kord võib-olla olid need muretud, õnnelikud inimesed, nautides maailmast, mida see pakkus — kui ei oleks elus

midagi rasket. Kas teadsid, nad, et see kõik varemeiks võib kokku variseda, kui liivalehitatud hoone? Nüüd, oli see ometi juhtunud: elu oli pööranud teise musta lehekülje.

Küsisime mõnda haige seisukorra üle.

„Teda ei või praegu äratada — ta jäi alles magama“, sõnas mees mureliku häälega.

Nii — püüdsime siis võimalikult vaikselt ja vähe rääkida. Haigega rääkida ehk talle laulda polnud mõtetki — ei lubatud.

Lootuseta on täiesti mõlemate seisukord. Küsitav on ainult — kumb enim sureb?

Haige seina ääres ohkas vahetevahel sügavasti, viipas siis käega ja jäi jälle vaik. Nägi ta midagi unes? Vist küll.

Vaikusse kostis vaid lapse valuline nutt.

Süüdati tuli, mis tuhma valgust levitas tuppa, kuhu olid hiilunud õhtuga pimeduse varjud.

Raske — kole raske oli siin toas õhk, täis miljardeid haiguse batile. Süda kippus pahaks minema. Ja palav oli.

Sisse tulid mitmed võõrad. Teretasid ja rääkisid ülikõvasti. Karta, et virgub haige.

Kas tõesti olime asjata tulnud siia — olime hiljaks siis jäänud? Kavatsesime haige rõõmuks mõne troostiva laulu laulda ja rääkida Kristuse

päästvast armastusest — kuid ei lubatud.

Siiski palusime ühiselt enne äraminekut — andes palves haiget Issanda hooleks.

Lahkusime.

Välja astudes paiskas meile värsket külma õhku vastu. Sammusime läbi pimedada alevi edasi — veel oli teisi haigeid vaadata, neile läksime päästmise rõõmusõnumit viima — lohutust valude öösse. Kogu alev paistis hämaruses kui õudne kalmistu. Väikesed tumedad majad seisid raskemeelsetena tänava ääres kui mustad puusärgid, peites endas hingeliselt surnud inimesi. Surnute maailm. Läksime mööda

Seal näitas ta käega seina poole. . .

valgustatud majast. Restoraan. Väljas ukse ees salk mehi trallitades. Siia mülkasse tassivad nad oma raha, tervise, perekonna, õnne ja muud, ja siia vajuvad ise lõpuks, võimetud ülestõusmiseluks. Ees aga avanevad hukatuse väravad, ja haigutav pimedus süleleb neid.

Sees kostis klaaside kõlin ja irvitav naer, kui irvitaksid nad ükskõikselt oma eluõnne üle.

Oo, kas elu on ainult prassimine!? Milline kontrast!

Möödusid mitmed päevad. Ikka veel püsisin seal alevis.

Ühel päeval tuleb mu juurde keegi vana emake, kortsus palgeil ja mureliku näoga.

See oli tolle haige ema.

„No, kuidas on haigega?“

„Ta on surnud...! Juba nädala hakul suri... nüüd juba maetud.“

„Kuidas ta suri?“ pärisin edasi.

„See just mu südant piinabki, et ma ei tea, kas ta õndsaks sai — kui ta aga hukka läks!? Ta rääkis salaustest.“ On näha, et raske murekoorem rõhub vanakese südant.

„Missugustest salaustest?“

Ja vanake jutustas surija viimaseid hingevoitlusi, ta igatsust päästmise järele ja selgusetust.

„Kui te toast välja läksite, ärkas ta üles, vaatas siis kaua üksisilmi ukse poole ja küsis mehelt — kes need olid? Kui mees seda oli seletanud, ütles ta etteheitvalt mehele:

„Mispärast sa nad ära lasksid minna? Miks ei äratanud sa mind üles? — Sa ju teadsid, et tahan päästetud saada.“

„Ma pean surema... ja olen veel... veel eksimas pimeduses! Kus saab olema mu... paik igaveses ajas? Hirmus on hukka minna — Issand päästa mind!“ sosistasid siis ta kahvatud huuled.

Õösi ei saanud ta magada. Ta kutsus mind teisest toast oma juurde. Istusin ta juures. Ta kurtis oma hinge seisukorra üle, kurtis ikka veel seda, et teda pole üles äratatud, kui teda vaatama tuldi. Ja sosistas palvesõnu.

Seal näitas ta käega seina poole, koputas sinna peale mitmed korrad ja ütles: „Aidake mind! Armas ema, aita mind — salauksed, näe, — aidake minna mind läbi salauste — ma näen salauksi ja pean neist sisse minema! Oh, et need lahti läheksid! — — Paluge mu eest!“

Sagedasti ta veel nii oigas; mõistus oli siiski alles selge. Tähendab, midagi talle näidati, mida meie ei näinud.

Siis vaikis, pöördes näo seina poole ja otsekui uinus. Mõne aja pärast ütles ta:

„Olin kohtumõistja ees... Nägin Issandat... Mõisteti kohut...“

Oh, hirmus on teadmatus, kui puudub hinges Jumala rahu, kui elus pole armuuksest sisse mindud, kui Kristuse veri pole saanud pattu ära pesta! Rasked on surmavõitlused, õudsed ja pimedad teed surmaorus. Kes aitab seal?

Jutustas edasi vanake:

„Pidin veel samal hommikul tulema Teie järele, et temaga räägiksime. Tundsin selleks suurt tungi südames... kuid kartsin nii vara tulla teid tülitama.“

„Te oleksite võinud küll tulla igal ajal, kui asi tõsine oli,“ ütlesin.

„Kartsin ja jätsin tulemata, ehk küll juba teel olin — mitu korda edasi-tagasi käisin, kuid lõpuks pöörasin siiski raske südamega koju.“

„Nüüd see rõhub nii raske koormana südant, miks ma ometi ei tulnud. Oleksite veel rääkinud temaga — ta ju igatses nii väga...“

Ja vanake nuttis südamevalus.

„Siis suri ta... Nüüd on ta ju maetud. Ja teadmatuks jäi mulle, kas ta päästeti — avanesid talle need salauksed, või mitte!“

P. S.

Tühjadest lootustest ja uhkusest hoidumine.

Toomas Kempise järele P. S.

Meeletu on see, kes paneb oma lootuse inimesile või loodud asjule. Ära häbene teenida muid Jeesuse Kristuse armastuses ja olla waene selles maailmas. Ära iseenele looda, vaid pane oma lootus Jumalale. Tee, mida võid, küll Jumal su hea mõtte ja eesmärgi täidab. Ära raja end oma teadmisele või mõne muu tarkusele, vaid ennemini Jumala armule, kes on alandlikkude aitaja ja suureliste masendaja.

Ära hoopile rikkusist, kui sul neid ehk on, ega jõbrust, kes võib-olla on võimsad; vaid rõõmusta Jumalas, kes on kõigist parem ja kõige enne tahab iseennast anda. Ära uhkusta oma ihujõust või iludusest, mida pigemgi haigus võib rikkuda ja pu-

rustada. Ära ole iseenele armastaja oma headuse või mõistuse pärast, et sa ei oleks vastik Jumalale, kellele on kõik see loomulik headus, mida ehk omad.

Ära pea iseennast teistest paremaks, et Jumal wafst sind halvemaks ei peaks, sest tema teab, mis inimeses on. Ära uhkusta oma headest tegudest, sest Jumala kohtud on teistjagused kui inimeste; mis inimesele kõlbab, ei kõlba alati Jumalale. Kui sinus on midagi head, arma muudest paremat, et püüksid alandlikuna. Ei ole kahjuks, kui peadki ennast kõikidest pahemana; kuid kui pead end üheskki paremaks, toob see võrratut kahju. Rahu jälleb alandlikkus aina, kuid uhkes südames ajub kadendus ja nihastus.

Küünal waka all.

„Olen tulnud tuld wiskama!“ ütles Jeesus. Jumala tuli süütab üksikuid hingi kui küünalaid. Need omakord rändawad ja kannawad tuld edasi; tuli põleb ja üks süütab teist. Nii on jumalik tuli põlenud aastasadandeid. On olnud aegu, kus on põlenud küünalad tagakiusamiste tuultes mõimsalt ja mida walgemalt puhus tuul, seda enam süttis tuli. Aultsed ajad, mis sütitasid põlema inimhingi. Tuld ajad sünged ja pimedad, ent sealgi särasid üksikud tuled kefet keskaja tumedat ööd, teed näidates kadunuile ja süüdates Jeesusest wifatud tuld, mis ei wõi kustuda.

Praegugi põlewad küünalad Jeesusest süüdatud. Rufagil leiad emakese, kes oma walgust lasseb paista omas perekonnas, tihti pisaraid walades nähes uskmatusi ja patuelu, aga ta seisab ja walgustab. Näed mõnda noort hinge igawese armastuse tulest süüdatud maiksesti põlewat oma uskmata wanemate sõna kuuldes ja seda walgust edasi kandes, mis Isand temas kord süütas. Seal näed töö juures waikselt toimimat usklikku, kuigi wahel pilget kuulda saab kaastööliselt, kuid ikka lahkest waatawad ta silmad ja sõbralikult kõneleb ta. Töötab õiglaselt, täidab truult oma kohuseid ja lasseb walgust paista, mis tihti teisi süütab. Ikka põleb auline Jumala tuli.

Tihti ei ole see aga nii. Waenlane hoolitseb selle eest, et küünal waka alla jääks. Selleks on tal mitmejuguiseid wakku, mida ta ilusasti mõistab küünla peale panna. Küünal põleb küll edasi, aga walgust ei näe enam keegi, wakk warjab walguse.

Arguswaka alla on jäänud mõnigi küünal. Noormees tuli usule. Jumala walgus tungis ta pimedasse südamesse, — tuli põles. Nüüd oleks tarwis sellest tunnistada sõpradele, aga igakord, kui nendega kohtab, tuleb argus ja ei julge tunnistada, et armastab Jeesust ja on läbi elanud ümberpöörmise. Tuli on waka all.

Naine tuli koosolekule. Jumala Waim tegi wägewalt ta hinge kallal töö. Paljud läksid eestpalwele ja leidsid rahu. Jumala Waim sundis ka teda, ta kartis tuttawaid. Arguswaka alla jäi tema tuli.

Noor tütarlaps äratati elawalt. Jumala Waim sundis kodus wanemate ees piiblit lugema ja paluma, aga ta kartis, mis wanemad selle kohta ütlesid, ja tuli jäi waka alla.

Paljud kiitlewad omast usust, mis nendel südames olla, ja soowiwad teistelegi seda warjul hoida. Sealjuures tihti süüdistawad tõsiusklikke suurustelemises, kui nad usku awalikult tunnistawad. Kui sarnastel inimestel südames tõesti usku on, siis on see waka all ja kasu sellest ei saa keegi. Kui inimesed pimeduses kuristikku langewad ja hukkuwad ja see, kellel walgust on, seda nendele ei näita, siis on ta kurja-

tegi ja süüdlane teiste hukkumises. Heseek. 33: 8. Sarnastel inimestel on tuli weel waka all ja oleks nendel kõige õigem tee oma puudust tunda, kahetseda ja wakk küünla pealt ära wifata. Rahjuks on palju walgust arguswaka all.

Paljude tuli jääb maailma armastuse waka alla. Kui Jumal süütab oma tuld südames, siis ei raatsinud kõigest loobuda, mis maailma laste päralt on. Mees sülitus Jumala tulest, aga ei raatsinud jätta piibutuld. Käib küll jumalalaste hulgas, sealgi nii tagasihoidlik, aga wäljas ei näe keegi tema walgust, wakk on kinni katnud tule, mis Isand süütas. Mõni noor armastab liitaks maailma moodisid ja ei raatsi nendest kuidagi loobuda ja jällegi jääb Jumala tuli waka alla, ei näe keegi, et Jumal ta juures tuld on süüdanud, kõik jääb waka alla.

Paljude inimeste juures jääb tuli murewaka alla. Hoiatas küll Jeesus ilmaaegse mure eest, mille läbi end aidata ei saa. Siiski tuleb mure inimese südamesse, iseäranis waesuse ja raskel ajal, tuleb kui sõber, soowitab ja annab nõu: Kuidas ja läbi saad? Mis su elust wälja tuleb? Ja ta teeb ennast koguni heaks nõuandjaks. Inimene usub ja langeb mure küüsti. Ikka need küsimused ei kao südamest. Kurbus paistab ta näost, mure wõjutab küüru ja kadunud on lapselik usaldus Jumala wastu. Ei näe keegi enam endist rõõmust jumalalast, kes lauldes Jumalat kiitis. Raske murewakk on Jumalast süüdatud tule kinni katnud. Wiska ära murewakk, paistku kõigile walgus, mis Jeesus on süüdanud.

Ei meeldi saatnale, et Jumala tuli põleb ja ta katsub kustutada igapidi tuld, et pimeduses parem oleks ajada oma äri. Mitmete tule on ta pannud kohtumõistmise waka alla. Sarnasele inimesele ei ole ükski hea asi weel poolegi hea, tema näeb igal pool ja igasühes waid wigu. Kõige paremini tehtud töös otsib ta wigu, kõigest näeb ta ainult halba, muidugi mitte enesest. Rohut mõistab teiste üle, nagu oleks kohtunik. Teiste mustamise amet on wäga selge sarnastel inimestel. See inetu wakk katab mitmete walguse hoopis ära.

Prohwet Miika kirjutab (6:10), et õela kijas on weel järel äraneetud kasiin wakk, mis wäikefem kui õigus. Müümise juures tarwitawad sarnaseid wakku ülekohtused inimesed. Kui ülekohtune asi jääb usklikule armsaks, kihutab teda selleks ihnus wõi ahnus, jääb Jumala tuli neetud kasiina waka alla. Ülekohtutegude all on warjul mitmed küünalad, mis kord süüdati Jumalast. Tuld ei näe keegi nendest, nähakse ainult wigu ja teotatakse Jumalat. Kõrwaldagu igaüks neetud waka.

Lahkwaated, riitud ja tülid on mitmele saanud wakaks, mille all Jumala tuli ei põle, waid lämbub.

Kergesti saab saatan waka wifata tulele; ei ole igakord palju tarwis. Üks mõtlemata sõna, ja sellest kaswas wiimaks laimamine, wiha, põlgamine ja leppimatus. Kui sarnased asjad walitsewad perekonnas, noorsooühingus wõi koguduses, ei näe sealst keegi walgust. Sõnad on rahunõudjad, neid peab jumalalasteks hülitama. Kus aga riidu nähakse, siis hülitakse neid wist oma isa nime järel saatana-

mine, siis teiste töö mahategemine, kaswamad kindlasti juurde. Wiimati ei kuule sarnaselt inimeselt muud, kui „mina“ ja „mina“. Nagu oleks tema igas asjas peategelane olnud, nagu oleks tema kõik teinud ja nagu temata midagi keegi ei oskakski teha. Jumala tuld aga seal ei ole, kustunud ja lämbunud on ta waka all.

Tõsine on Jeesuse sõna: „Kui inimese Preeg tu-

Etna häwitus töö.

Mõnede aegade järele ärkas taas uinumud tulepurtskaw mägi Etna Sitsiilia saarel 1. nov. m. a. Kraaterist wäljawoolaw laawa walguis sõna ümbrusse, häwitades teel külad ja linnad. Pildil Mascalli linn, mille elanikud hirmunult jälgiwad laawa häwitus tööd. Mainitud linn maeti täiesti laawamaasi alla. Kümned tuhanded inimesed jäid peawarjuta. Mida jutustawad need ülimalt tihenemud häwitus tööd meile?

lasteks. Kes wõib seal walgust näha, kus wakk on tule peal. Sõdne, süinge pimedus walitseb seal.

Eneselugupidamise omandas inimene saatanalt alguses. Usule tulles soowitab saatan seda alles jätta, ja leiab teed selleks, nii et mitmed seda õigusega endale peamad. Ent ta on ikkagi saatan wakk. Jääb eneselugupidamine südamesse, siis ta kaswab ja ajab uust wõsusid; enese töö hindamine, au otsi-

leb, kas ta usku leiab? Jumala Waim on trinud tööd süüdates, aga palju walgust jääb waka alla. Almaaegu ei süüta meie tuld, ei tee seda ammuugi Jumal. Temal on süüdates meile kohustused anda: põleda, vähemaks saada ja walgustada pimedas wõs eksijaid. Kui on Isand süüdanud, siis kõrwaldaugu igalks wakad. Põlegu tuli wõimsalt, et ek-sijad õige tee leiaksid. A. S.

Wäike troostija

Kuueaastase Kalle ema oli lesk. Sageli ema kurtis ja kaebas seda, et tal kõike on nii wähe. Kord koolist tulles hüüab Kalle rõõmuni särawail silmil:

„Ema, mina jutustan sulle midagi wäga armast.“

„Mida siis?“ — küsib ema.

„Waata, täna kui sina nutsid seda, et kõik on nii raske ja waejus kipub majja, jäin nii kurwaks. Mõtlesin, kas ka mitte Jumal, kes, nagu sa ütled,

muretseb meie eest, sureb, nagu isa. Kuid täna küfisin ma õpetajalt ja ta ütles: „Ei sugugi, Kalle pojuke, Jumal ei sure kunagi.“ Ja siis sa ei tarwitse ju kurwastada, armas ema, tema ju annab meile, mida tarwitame.“

Ema fulges poja sülle ja suudles hellalt. Weel järastid piisarad silmist, kuid süda troostiti lapse sõnust.

Töö Issandale.

Kõige tähtsamaks abinõuks usuelu edasikasvamises on töö. Ilma tööta ei wõi keegi kehaliselt terve ja tugev olla, samuti ei wõi ka olla wõimsat elu Kristuses, kui ei töötata Temale. Usklik, kes töötab, on rahul ja tugev. Mõned usklikud ei astu iial sammugi tagasi, sest nad on hoolsad Kristuse teenistuses, teised aga ei tee muud, kui taganewad, sest nad on liig laisad töötama Issandale.

Jeesus ütles oma jüngerile: „Käige minu järel ja mina teen teid inimeste püüdjaks“ (Matt. 4:19). See sõna näitab, et iga usklik, kes ei ole inimeste püüdja, ei ole tema jünger.

Wilja kanda, inimesi tuues Jumala juurde, on see eesmärk, milleks Jeesus meid on ära walinud, aga ka wiljarikka palweelu tähtsamaid tingimusi. Jeesus ütleb (Joh. 15:16): „Teie ei ole mind ära walitsenud, waid mina olen teid ära walitsenud, et teie peate minema ja wilja kandma, ja et teie wili jääks, ja mis teie iial Issa käest minu nimel palute, tema teile annaks.“

Need Jeesuse sõnad on väga selged. Ta ütleb, et iga wiljakandja usklik wõib paluda Jeesuse nimel, ja saab Issalt palutawat.

Samas peatükis ütleb Jeesus, et wiljakandmine on tingimus täie rõõmu omandamiseks. Tema ütleb: „Mina annan teile

rõõmu, et minu rõõm teie sisse jääks, ja teie rõõm täis saaks.“ (Joh. 15:11). Glamused tõendawad seda Issanda sõna. Need usklikud, kes püüawad inimesi Jeesuse juurde tuua, on alati rõõmsad Issandas.

Kui sa igatsed olla õnnelik ja tugev usklik, siis hakka kohe täna töötama Issandale, ja ära lasse ühtki päewa mööduda, kui sa midagi ei tee Jeesusele. Aga mis wõib teha noor usklik Jeesusele? Kuidas wõib tema wilja kanda? Wastus on lihtne ja kergesti läbi windaw. Sa hakkad töötama Issandale, kui lähed ja räägid teistele, mis Jeesus sulle on teinud; kui sina neid palud Jeesust wastu wõtta, ja näitad, kuidas seda teha. Ei ole ilmas ühtki tööd nii kerget, rõõmsat ja wiljakandjat, kui isiklik töö hingede juures. Kõige wilumatam usklik wõib sellega alata. Alul ei tehta seda küll nii hästi, kui hiljem, kus ta juba on wilmunud, aga töötades õpitakse töö selgetks.

Ma olen terwes ilmas leidnud tuhandeid usklikke, kes seft päewast, kui nad Issandale ennaft andsid, hakkasid Temale töötama hingi Tema juurde tuues.

Tihti tulid minu juurde noormehed ja tütarlapsed, ja ka wanad mehed ja naised ja ütlefid: „Eile õhtul wõisin ma Jeesuse omaks Päästjaks wastu, aga täna õhtul ma juhatafin tema juurde oma sõbra.“

Teisel päewal tulid nad jälle, ja rääkisid teistest, kes olid Jeesust wastu wõtnud.

Kui ma olin Scheffildis, päästeti noormees, kes teenis ühes kaubamajas. Enne kui ma oma töö seal linnas lõpetasin, mis kestis ühe kuu, tõi tema Kristuse juurde 30 inimest, kellest mitmed tema kaasteenijad olid. See on ainult üks juhus mitmeist.

On palju raamatuid, milledest wõime õppida isikliku tööd hingede päästmises. Aga keegi ei peaks mõtlema, et alles siis tahab alguft teha tööga, kui jarnased raamatud on läbi loetud. Tihti leidub inimeste juures seda wiga, et pea terve eluaeg möödub ette-

walmistustis, milledele ei tulegi lõppu. Kõige parem on kohe alata. Otsusta igapäew vähemalt ühe inimesega rääkida Jeesusest.

Kui pärastine suur jutlustaja Moody oli alles noor usklik, tegi ta otsuseks igapäew kellelegi Jeesusest rääkida. Kord kui ta õhtu hilja koju tuli, alles siis, kui ta oma maja lähedale oli jõudnud, tuli tal meelde, et ta täna ei ole Jeesusest kellelegi rääkinud.

— „On juba

hilja,“ mõtles ta, „möödunud on päew, kus ma Jeesusest ei ole saanud tunnistada, enam täna jarnast juhust ei tule.“

Järsku näeb ta Internaposti juures inimest seiswat ja mõtleb: „Weel on wiimane juhust tunnistamiseks.“

Seda inimest ta ei tunnud. Astus rahulikult ta juurde ja küsis: „Olete ristiinimene?“ — „See ei puudu teisest. Kui teie ei oleks jutlustaja, wiskaksin teid kraawi!“ oli wastus. Moody ütles talle weel mõned sõnad ja läks edasi.

Teisel päewal läks see mees wihafest Moody sõbra juurde ja ütles: „Teie sõber Moody teeb enam kahju kui kasu. Tema hoolsus ei ole mõistusega koosõlas. Eile õhtul tuli ta minu, ühe tundmata inimese juurde ja küsis: kas ma olen ristiinimene? Ta on mind haawanud. Ma ütlesin talle, kui ta ei oleks jutlustaja, wiskaksin ta kraawi.“

See sõber tuli Moody juurde ja ütles talle: — „Moody, sa teed enam kahju kui kasu, su hoolsus ei

Targad kogunewad Betlemma teekonnal.

ole mõistusega koostöös. Eile õhtu tänawal haavastid ja mu sõpra." Moody oli väga rõhutatud ja tundis, et ta vist tõesti teeb rohkem kahju kui kasu ja töötab ilma mõistusega. Aga ühel hilisemal õhtul, mõni nädal pärast seda juhust, koputati tugevasti tema uksele. Moody tormas woodist wälja, et lahti teha ja mõtles: "Wist on tuli lahti!" Ent ukse taga oli sama mees, kellega ta kord rääkis laternaposti juures.

"Mr. Moody," ütles ta, "ma ei ole ühtki õõd rahulikult saanud magada sellest ajast, kui teie rääkisite minuga laternaposti juures; nüüd ma tuln küsima, kuidas ma võiksin saada ristiniimeseks?" Sel võõl maitfes Moody selle hinge mõitmise rõõmu.

Parem on hoolsus puuduliku mõitmise juures, kui mõistus ilma tegewuseta; muidugi on parem, kui nad mõlemad on, ja seda võib igaüks omada. Wilumus teeb meid targemaks, aga wilumust omandame ainult töötades. Kes iialgi ei alga, kartes wigu, midagi ei õpi. Aga kes algab tööd ja wahel ka efsib, ajajookful õpib ta wigadeta töötama.

Ma olen tunnud andefaid inimesi, kes iialgi midagi ei teinud, nad alati kartsid, et nad nii hästi ei tee. Teistelt, kellest algusest wähe lootust oli, sai wäga tublid töötajad Issandale, aga nendel oli tõsine armastus patuste vastu, nad läksid julgelt edasi ja ajajookful sai neist wilumuse tõttu head töölised. Ara kaota julgust wigade pärast. Alga ja mine julgelt edasi. Iga äratuntud wiga on alus tulewiku efsimatusele.

Püüa igapäew üks hing Kristusele wõita. Muidugi igapäew see ei lähe korda, kuid siiski see töö annab sulle õnnistusi. Tihti, mitme aasta pärast leiad, et kõige waremni tegid seal, kus kõige enam wigu kartsid. Inimesed, kes kõige enam sinu üle pahandasid, on lõppude lõpuks wäga tänulikud.

Ole kannatlik ja ära kaota lootust. Iialgi ära kaota julgust. Tee enefele nende isikute nimekirja, kelle eest sa tahad paluda. Jää waitelt seisma Issanda ees ja kirjuta paberile: "Jumala abiga töotan nende eest igapäew paluda ja töötada nende päästijeks."

Siis lange põlwili ja lasse Jumala Waimu sulle näidata, kelle nimes sa pead kirjutama. Ara tee liig pikka nimekirja, et see töö ei jääks pealiskaudjeks ja mehaaniliseks. Kui oled teinud sarnase nimekirja, siis kindlasti täida oma kohut, ja otfi wõimalust nendega isiklikult rääkida. Tihti võib palju aega mööduda, kui jarnane juhust tuleb; tihti sa saad ka ilmaaegu rääkida, aga ära jäta neid inimesi.

W i i s t e i s t k ü m m e n d aastat palusin ma ühe inimese eest. Paistis olema lootusetu, aga siiski tuli aeg, et see inimene usklikuks sai, pealegi ewangeeliumi kuulutajaks, kes paljusid ümber pööras, ja nüüd on juba Jumala aus.

Õpi mõistlikult traktaate jagama. Muretse enefele head traktaadid, mis wastawad mitmete nõuetele. Siis jaga neid nendele, kellele nad kohased on. Ara unusta paluda, et nad nende juures oma tööd teeksid ja tee ka ise, mis wõid.

Mine oma jutlustaja juurde ja küsi, kas sa ei mõiks mingisuguses jumalariigi töös teda aidata. Tööta siis nõnda, et sa tema usalduse wõidaksid. Meie elame ajajärgus, kus palju töötatajate iseseiswalt, olenematult kogudusest wõi ühingust; see on wäga hea töö, ja sa pead, kui sul wõimalused on, seda tegema, aga ära unusta, et kõige pealt sul on kohustused ühingu wõi koguduse vastu, millesse sa kuulud. Sinu jutlustaja peab sinuga arwestama. Wõib-olla ta ei taha su abi vastu wõita, siis anna talle wõimalust sinu abist ära öelda. Kuigi ta ära ütleb, ära kaota julgust, maid otfi teist tööd. Tööd on nii palju, aga töölist pihut. Täna on õige Issanda sõna: "Lõikust on palju, aga pihut töötajaid!" Seepärast paluge lõikule Issandat, et tema töötajaid lõikusele ajaks." (Matt. 9:37, 38.)

Meie tarwitame häid jutlustajaid. Meil on tarwis mehi ja naisi misjonitöö jaoks. Wõib-olla sa ei kõlba misjonäriks. Siiski sinugi jaoks leidub tööd, sama tähtsat, kui jutlustajal wõi misjonäril.

Wõta vastu oma koht ja õiglaselt täida oma kohused. Dr. Torrey järele A. S.

Eleegia.

Väljas nii udune, märg ja niiske. Suurte piisaraina valgib vihm mu toakna vastu. Ju amugi on kustunud viimane hõõguv tulesäde mul kaminas ja tuba täidab nii hubane soojus.

Ent siiski ei raatsi veel magama heita, midagi hoiab mind nägemata ohjeldades kui wõlutuna siin madalal leentoolil . . .

Kuulatan, kuis tuul mürtsutab ahjulõõris kui vihane puuri pandud kiskja, kuis akna all peaaegu raagus puu taob omi oksa vastu klaasi nagu ähwardades kõik pihuks ja puruks peksta, ja vihma kallab ja kallab . . .

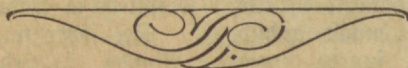
Sügis väljas — ka hingeski sügis mul, milleks siis salata, varjata neid halle juukseid — oh

ei — armsad olete te mu hallid juuksed — igaüks neist jutustab mulle terve loo, mis olnud, mida vahest ei sõanda uskudagi, kuid mida mu hall juus siiski tõendab . . .

Ja kui imelik, mida enam neid halle juukseid kogub mul pähe, mida enam märkan sügist kõiges, mida enam näen neid kirjuid lehti langesmas, seda rõõmsamaks, rahulisemaks muutub mu meel . . .

Las kõduneb kõik, mis kõdunemisele määratud! Las langeda kõik, mis kerge ja väärtusetu!!

Las valmistub kõik matuste vastu, sest läbi kalmistu „need minema peavad,“ kes tõusevad üles külviks uueks! . . .

Uue päeva koit Hiinas.

Kommunismi väljaheitmine — Keset tagakiusamist kasvab kiriku liikmete arv kahekordselt — Tagasi vana usu juurde — Hinged võitmine uute testamentide läbi.

George T. B. Davis.

Uus päev koidab Hiinas; mitmed märgid ennustavad, et algab uus aegjärk kirjeldamatute vaimliste edusammudega.

Läheneva päeva roosilisemaid kiiri on seisukoha muutus kommunismi suhtes. Aasta ees lagunes bolshevism Hiinas sütitava tulena. Täna aga teevad ühiskonna ja sõjaväe juhid oma kõige paremat selle tagandamiseks. Mässud Cantonis ja mujal näitavad meile selgelt, et tulekahju kustutamine raskemaks osutub, kui tule süütamine.

Mitme kuu jooksul koondusid jumalalaste palved mitmeis mais Hiina peale, ja sõjaväe juhtide käesolev võitlemine bolshevismi vastu näitas imeelikumaid palvekuulmisi nüüdisajal. Nüüd palugem, et need juhtivad jõud võiksid kogeda, et ainult Issandas Jeesuses Kristuses ja jumalasõnas peitub Hiina abi.

Uue aegjõrgu julgustava ennustuse sisaldab ka too asjaolu, et tagakiusamise ähvardus kirikut ainult piinas, mitte aga purustas. See puhastas ja selgitas Kristuse truud järelkäijad ja valmistab teed Jumala Vaimu väljavalamiselle. Mõnes suhtes on kirikud kasvanud ja suurenenud läbistades tagakiusamiste tulist sulatusahju.

Õp. K. Viesinger, Hiina sise-misjonär Hunanis, kirjutab:

„Me pidime astuma läbi raskete kiusamuste. Bolshevistlik välismaa ja kristliku vastane rahva mass, umbes 3.000 hinge suuruses, vallutas 3 meie misjoniasustist, kuid meie kallis Õpetaja ei jätnud meid nende kätte. Ta päästis meid imelikult.

„Ühes välisjaamas oli tagakiusamine eriti suur. Kuulutajat tassiti läbi tänavate, löödi ja vangistati. Kabelit rikuti ja suleti. Piiblid, lauluraamatud ja traktaadid võeti neilt ära ja põletati avalikult. Kuid kiidetud olgu Issand, saatan ei võinud kõigutada usku nende südameis.

„Kui ma mõne päeva eest seal viibisin, olid meie koosolekud rahvast täis. Rahvas seisis kabeli sees, ka väljaspool ja tänaval. Nende seas oli mitmeid endisi tagakiusajaid, nad kuulsid, ja mitte vähe ei võtnud Kristust oma Päästjana vastu. Sarnaseid juhuseid on igal pool.

Kahe aasta eest palusin 250 taskutestamenti. Kuid, tänu Issandale, nüüd on ajad muutunud. Viimase aasta jooksul on Sinningi kiriku liikmete arv kahekorra kasvanud. Nüüd vajame vähemalt 1.500 testamenti. Meil on inimesi, kes neid levitavad ja loevad. Igatseme selle eluandva raamatu järele.“

Teine näide asjade uuest järjekorrast peitub

usklike igatsuses kirikliku iseseisvuse järele. See on see siht, mida misjonärid kaua igatsenud ja mille eest nad palju palunud. Üks misjoniselts on hästi kasutanud uut seisukorda. Nad usaldasid oma kirikut täiesti hiinlaste hoolde; kuna misjonärid, umbes saja evangelisti saatel, teed rajavat tööd tahavad teha, kuulutades evangeeliumi siinamaani puutumata jäetud linnades ja külates.

Koitva päeva eelkäijaid on levinev rahuldamatuse teaduslike kōnede ja ühiskondliku teenistuse üle; ja pōrang lihtsa ristisõnumi juurde, kui ainsa abinõu poole, mis hingi võib rahuldada ja valguse juurde juhatada. Rühm Hiina õpetajaid ja evangeliste on Shanghaisse tagasi tulnud pärast mitmenädalast matka Lõuna-Hiinas. Selle rühma

juhi M. r. C. K. Lee aruanne sarnaneb vaimustavale ookeanituulele. Ta jutustas, kuidas mõlemad õpetajad ja rahvas heidavad ära kõik vabandavad katted ja janunevad vana evangeeliumi järele. Mr. Lee kavatses evangeliste saata läbi terve Hiina, et nad kuulutaksid ristilõõdud Kristust.

Uut aegjõrgu ennustab ka rahva valmisolek evangeeliumi kuulda. Leland Vang on neid evangeliste, keda Jumal on viimasel ajal tarvitanud. Ta pōoras olles Hiina laevastikus. Hiljem loobus ta meremehe kutsest ja pühendas oma terve aja Kristuse kuulutamisele. Ta loeb igapäev kolmteist peatükki piiblist. Hiljuti oli Hongkongi suurim teater rahvast murrul täis, kes kuulasid teda päästmise vanast evangeeliumist kuulutatavat, mis sünnib

Kristuse vere läbi. Mr. Vang oma kaaslastega on juba tuhandeid uusi testamente levitanud. Äsja tellis ta 2.000 ja rohkem eksemplari tarvitamiseks kuulutuskoosolekuil Foochrows, ta kodulinnas.

Lootusrikkaid kogemusi on vaimlise elu tõus misjonikooles Hiinas. Õp. Marcus Cheng, kes oli marshall Fengi sõjaväes, juhatab nüüd järeldusrikkaid koosolekuid kooles Shanghais ja ümbruskonnas. Mitmeis kooles peetakse isegi igapäevaseid palvekoosolekuid õpilaste korraldusel.

Väga mõjuv on kindral Chang Chih Chiangi julge tunnistus Kristusest valitsuse ja muis ringkonnis. Kindral Chang on marshall Fengi esindaja Nankingi valitsuses. Ta tutvustab evangeeliumi kõigile vaeseile ja rikkaille, kõrgeile ja alamaile. Shanghai pangaametnikele peetud kõnes ütles ta neile, et ristiusk ja usklikud Hiina ainus lootus on. Kindral Chang armastab nii väga ju-

A Direct Violation of the Principle of Humanity

Üks plakat Hiina mäslaste poolt välismaalaste vastu.

malasõna, et ta on tuhandeid piibleid ja testamente ostnud väljajagamiseks.

Koitvast päevast kõneleb elavalt ta testamentide rutuline levimine. Kodusõja, saatmise raskuste, ristiusu vastase propaganda ja misjonäride äraoleku peale vaatamata on testamentide levitamistöö edenenu. Üle 600.000 raamatu on misjonärele, õpetajatele ja muile töötajatele hoolsaks väljajagamiseks antud. Seda suurt võitu saavutati suurel osal jumalalaste usupalvete läbi.

Ligidalt ja kaugelt saabuvad teated suurist õnnistusest, mis kingitud testamentide järelkaja. Mr. Hermann Becke Hunani provintsis tellis äsja 8.000 testamenti oma suurele tööpõllule poolteist miljoni elanikuga. Nüüd soovib ta 25.000 eks.

Ta kirjutab:

„Esimesed 1000 testamenti andsime linnas ära. Saavutatud õnnistused ületasid meie ootusi. Usklikud loevad rohkem kui kunagi enne oma Piiblit. Meie koosolekuid külastavad rohkel arvul hinged, kes soovivad enam Kristusest õppida. Mitmed otsustasid Kristusele ja andsid oma nimed üles testamentide soovijatena. Kui me oleme rohkem testamente saanud, siis asume ka oma üheteistkümnenda välisjaama juurde.

Kui sõdurid pidid taganema, sundisid nad rahvast nende asju kandma. Ka üht usklikku võeti. Ta ütles: „Ma olen kristlane.“ Sõdur küsis: „Millega tõendad sa seda?“ Siis võttis küsitud oma väikese testamendi taskust ja nad lasksid teda ära minna.“

Mr. Vang meie Hiina töötajaja, sai sarnaseid õnnistusi levitades jumalasõna, et ta otsustas testamente välja jagada, niikaua kui ta elab. „Seal oli palju ohvitseri kirikusse korteri paigutatud. Kasutasin juhust neile kuulutamiseks ja jagasin neile uusi testamente. Nad võtsid neid rõõmuga vastu. Mõned olid pööranud. Ma ise otsustasin olla kõneleja ja levitada uusi testamente mu terve eluaeg.“

Keegi teine Hiina töötajajaist Mr. Yien kõneleb uute testamentide väljajagamise imelikest järeldustest nende juures, kes olid ristiusu vastased. Ta ütleb: „Ma sain kakskümmend uut testamenti ja andsin neid kahekümnele mehele, kes olid ristiusu vastased. Me jätkasime tööd, ja nüüd tohin ma teile öelda, et neliteist neid on juba pööranud ja usklikuks saanud.“ Vaimustavaid töötajajaid nende saja hiina õpetajate ja evangelistide seast, kes edendasid testamentide levimist, on T. H. Lin, Ameerika Piibliseltsis. Äsja külastades Kesk-Hiinat nõuab ta 4.000 taskutestamenti. Ta kirjutab:

„Kõik on rahunenud, nii et misjonärid on võinud tagasi minna oma tööjaamadele. Nõutakse palju taskutestamente. Mitmed ootavad ja igatsevad jumalasõna. Elustav ärkamistuli on süüdatud mitmes kohas.

Mr. Salle oma misjonirühmaga on tagasi pööranud ja on võinud juba kogeda, et pole jälgegi enam sellest välismaavastasest voolust, vaid valitus on ülilahke.

Omas koolis leidsid nad umbes tuhat haavatud sõdurit eest. Nad kõnelesid neile kaks korda

päevas. Teisel pühapäeval olid neil imelikud kogemused. Kirik oma 600 istmega oli murrul täis. Käikudes, kantsli esisel ja aknalaudadel oli inimesi. Koosoleku lõppedes lahkusid nii vähesed, et järgnes veel üks kõne. Siis pidid mehed lahkuma ja pea täitus hoone naistega. Mr. Salle leiab rahva seas suurt igatsust jumalasõna järele.

Ta ütleb:

„Mitmed usklikud ja misjonärid teevad isikliku tööd haigemajas, voodite ääres ja me pole kunagi varem veel rahvast näinud, kes nii väga igatseb evangeeliumi kuulda. Nad paluvad töötajajaid nendega kõnelda ja paluda ning küsivad piibleid. Viimasel õhtul kohtasid Mrs. Salle ja Tong kedagi meest hoovis, kes piiblit palus, sest ta lahkus, et sõjaliinile minna. Et neil talle ei olnud piiblit anda, palusid nad teda sellega leppida, kuid ta ei tahtnud ära minna. Nii tuli siis Mrs. Salle majja ja leidis sealt ühe meie piibli, mille ta siis talle andis.“ Mr. Salle'lt saabus jälle uus tellimine 1000 uute testamentide peale.

Misjonäride püüete peale vaatamata viimasel sajandil arvavad mitmed, et Hiinas leidub veel umbes kolmsada miljonit elanikku, kes pole veel kunagi kuulnud armuõpetust. Mr. ja Mrs. Alex R. Saunders'i Hiina sisemisjonis, on jäänud südamele, et on vaja alustada ühte suurt liikumist, et kuulutada „armuõpetust igale loodule Hiinas.“ Mr. Saunders ütleb:

„Kas ei levinud armuõpetus apostlite päevil ka sarnaste raskete kannatuste ajal.“ Kas ei ole nüüd mitte Hiinale saabunud Jumala aeg, et sünniks suur armuõpetuse liikumine? „Igale loodule“ on meie Issanda käsk ja ometi pole veel 300 miljonit hiinlast seda kuulnud. Ehk on nüüd veel võimalik igal inimesel kuulda seda rõõmusõnumit, enne kui Issand tuteb. Kas tuleb see võimalus? Jumal on juba oma pitsati sellele ettevõttele vajutanud. Enne kui lahkusime Ameerikast, ütles meile keegi sõber, et ta tahaks näha teostatud seda liikumist, mille tagajärjel „armuõpetust igale loodule Hiinas“ kuulutatakse. Ta tahab rahaliselt toetada seda, kavatsus, et igale inimesele ühes provintsis evangeeliumi anda — miks siis mitte kõigele kahele tuhandele provintsidele Hiinas?“

Kas ei ennusta seegi uut päeva Hiinas, et Püha Vaim paneb jumalalaste südamele paluda suure vaimlise ärkamise eest. Mr. Robert V. Porteous, Hiina misjonär, kes tunneb palvevõimu, mis avab taevaluugid, ütleb:

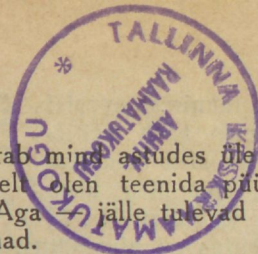
„Väljavaated võimsale ärkamisele Hiinas ei olnud kunagi selgemad.

„Vaata, ma teen uusi asju — nüüd tärgavad nad üles.“

Jumala töö algab siin. Kuid me vajame enam püsivaid eestpalveid. Paluge, et terve Hiina liiguks! Paluge usust!“

Kas me ei tahaks tõsiselt paluda, kui võimalik, ühe erilise osa päevast pühendades eestpalvele: misjonäride, evangelistide ja Hiina usklikude eest, et pea kantakse edasi jumalasõna ja sünniks suur, võimas vaimline ärkamine?

Lõie igavikukell.

Kuula! — Mis helid need kaugusest kostavad kõrvu? — Kuula! — lööb kirikukell . . .

Need helid vast peavad nii mõnelegi jutlust tänaselgi pühapäeva hommikul . . .

Väikeses toas lamab haige vana naisterahvas. Lahtisest aknast voogavad sisse kirikukella helid. . . . Palved ja oiged, oiged ja palved täidavad väikest tuba segunedes viimaks voogavais kella-helides.

Kortsuline nägu omab sidrunkollast jumet. Surm oma õudse külma käega näib ju lähenevat . . .

Sängi ümber, kus lamab surija vana naisterahvas, on kogunenud mõningad ta sõpradest, et näha lahkumishetke ja öelda veel kinnitus- ja troostisõnu.

Haige ägab surmahirmus. Nagu näib, ei soovi ta veel surra, kuigi ju seisab neis aastais. Vist pelgab. — Miks?

„Jumal halasta, lõpeta mu valu!“ palub ta.

Üks lähedalolijaist sõpradest püüab teda troostida öeldes:

„Palu Jeesust. — Usalda Teda. — Tema ükski võib sind aidata. — Ta kuuleb sind ja avitab.“

Läbi valuhoogude kostavad jällegi katkendlikelt haige sõnad.

„En—ne oli — see va—lu mööda — minev, aga nüüd — ei ta—ha ta — lõppeda.“

Jälle kõneleb juuresolija midagi kummardudes ta kohale, ning jälle soiub haige:

„Teisi ta — küll ai—tab, — aga mind — ta ei — ai—ta,“ ütleb ta läbi valude.

„Palu Teda!“ ütles jälle üks noist sõpradest. Haige palub, kuigi ei näi tal olevat küllaldaselt selleks usku.

„Jeesus, aita mind, vähenda mu valu!“

— „Issand, kasvata ta usku!“

Eemalt kostab kui vägev inglite koori laul.

„Edasi ma ruttan kitsal eluteel,
Jeesus, minu saatja, ise käib mu eel;
Siin ei ole leida rahuaset mul,
Minu vara on seal taevas üleval.“

See mu elu eesmärk, seda püüan ma
hooolsalt kätte saada armuabiga.“

Mida mõtleb küll haige? — Mis liigub ta hinges? Edasi kõlab laul:“

„Ülespoole hüüan, seal mind ootab kroon,

Mis mul Jeesus ise valmistanud on.

Tema jälgi mööda astun kindlasti,

Kannatusest läbi lähen julgesti“ . . .

Toas kui tunneks juba levinevat surma õhku. —

Haige hinges lainetab . . . Suurem veel kui ihulik valu muljub teda hinges esilekerkivad küsimused.

„Mis ootab mind astudes üle eluraja? — Jumalat õiglaselt olen teenida püüdnud — armastada ka.“ Aga jälle tulevad talle meelde asja kuulnud sõnad.

„Ülespoole nõuan, seal mind ootab kroon, mis mul Jeesus ise valmistanud on“ . . .

„On Jeesus seda ka mulle valmistanud?“ —

Rahutusvärin läbib kannataja hinge. Ta ei tea seda. — Tal pole selles selgust. Ahastus raputab teda ja ta oigab valjusti.

Ikka ligemale jõuab surm oma jääkülma õudusega. Ikka ligemale jõuab kohutav, tume viimane silmapilk. Ent tema hinges asub teadmatust, süngus, öö. Ei ainustki valguskiirt, ei ainustki lootust. Ees haigutav manala ja taga — elu Lunastajata.

„Kellel ei ole Poega, sellel ei ole ka Isa,“ kostab kui koledal marul ta kõrvu. Ja eemal, seal taotakse, — surmakella. — — —

Haige karjatab. Kramplikult — tõmbub ta keha kokku.

„Jeesus halasta!“ paluvad juures olijad, nähes lähenevat lõpptundi.

„Kummarda Ta risti alla. — Hakka kinni kramplikult Ta jalust. Palu! — Ta suri ka sinu eest. — Ta lunastas sind. — Ta kustutas su süüd! Usalda Teda. Ta annab andeks kõik ja talutab Isa koju. Usu vaid, usu!“ ütlevad nad ja palvetavad surija hinge eest.

Ka haige palub. Ta palub härdasti, ahastavalt, haarates kinni kramplikult tekiservast.

„Jeesus, mindki lunasta ja kustuta mu patusüüd! Lase mullegi osaks saada lapseõigus su vere läbi!“ . . .

„Aamen!“ ütlevad juuresolijad ja seisavad vaikivaina, nii vaiksena, et toas selgesti võib kuulda igat surija hingetõmmet. Siis kummardub üks neist surija naisterahva üle ja küsib tagasihoidlikul häälel:

Leidsid sa rahu? — Usud sa nüüd?“

Vaevaga avab see suu ja sosistab:

„Jah! Ta lunastas ka mind. Ta andis andeks kõik“ . . .

Rahulikud varjud heitsid selle järele ta näole. Veel kord sirutas ta ennast, siis vaikis iga muskel tas igaveseks . . . — — — — —

Surm oli täitnud oma ülesande. Ent mitte selleks, et neelata üht surematut hinge igavesti vaid et aidata teda astuda üle maise eluraja igaviku kodurannale . . .

Hommikusel kirikukellade kajal kandsid allaruttavad inglid jälle ühe lunastatud hinge paradiisi, sest igavikukell oli kutsuvalt lõõnud lõpptundi.

Rahu lehvib surmatoas . . .

A. T.

Dma eluõhtul tunnistab apostel Paulus: „Ma olen head mõitlemist mõidelnud, ma olen oma elukorra lõpetanud, ma olen usku kinni pidanud.“ (2. Tim. 4:7)

Minimas hea mõttlus on usumõttlus, ja tõsine usumõttlus s. o. mõttlus, millest on eraldatud loomumeel ja jõupingutus, on waimumõttlus. „Ei wäe ega rammu läbi, waid minu Waimu läbi,“ ütleb Jehoowa.

Waimumõttlus oli Jeeriku wallutamise, mille Joosua piiras ümber oma sõjawäega, kuni Jumal laskis langeda ta müürid. Waimumõttlus oli mõit, mille saawutas Joosawat, kes abi ootes waatas üles oma Jumala poole, kuni Ta laskis talle öelda: „See pole teie, waid Jumala taplus. Teil ep ole seal sõdimist tarwis; astuge sinna, seiske ja waadake Jehoowa abi, kes teiega. . . Urge kartke ja ärge ehmuige, minge homme välja nende wastu, sest Jehoowa on teiega.“ (2. Ujar. 20: 1—17). Peab saawatatama läbimurde mõit jumalariigis, peab häwitatama, ei tohi me ialgi ise kätt ligi panna, see ei tohi minna miskiks käjitsi mõttluseks.

Hauptwõitlus kõneles ta jarnaselt ootawast usust: „On olemas aktiivne, tegelik usk, milles aga meel leidub oma tahtetegewus ja jõupingutuste ja energia ülejääk, ja mis peab saabuma seepärast wiimaks jurnud punktile, kust ta enam ei saa läbi.“

On olemas passiwne, tegewusetu, andumise, saatusele allasheitmise, loobumise usk, mis nürineb aastate ja aastakümnete jooksul ja wiimaks lõpeb kurwameelsuses mõi koguni weel meeleheitel.

On olemas aga ka ootaw usk, mis saab niisuguse ja juft feeläbi ikka suuremaks usuks. Usk, mis ei taha midagi saawutada: usk, mis saab enesef ikka nõdremaks, kaotab ennast ikka rohkem filmist, et kaduda sellesse, mis on Jumal, mida Ta

Otto Stockmayer.

Jeeruse Kristuse tunnistaja ja järelejäija.

Alfred Rothi järele Joh. Sarow.

on õelnud ja teinud meie heaks. — See ootaw usk on wankumata usalduse seisukoht, et Jumal, et ta Jumal on, ei mõi meid kaitseta maha jätta, tõuswas nõtruses, kas-

wawas wiletsuses, mis ähwardab meid ujutada, waid kõik tarmitab ainult selleks, et sulatada kõik, mida me ise ei suuda saata välja endast, et teha meid sel kombel puhtaks ja auliseks pühadusele. Peab jääma taganemata sellele, et Jumal saabab korda oma nime pärast meie juures kõik, mis on Ta meele pärast. Meil pole sealjuures midagi riskeerida. Ta ei unusta ialgi, millised riistad me oleme.

Stockmayer mõis kõnelda neist asjadest nii selgesti ja juhtiwalt, sest ta oli elanud läbi nad sifemifelt, nagu kunagi keegi muu. Jumal on kasutanud lõwi, aga on talle ka näidanud, et lõwi pole mõitnud, waid Tall, kes ka oli lõukoer Juuda joost. Jumal on saanud mõitluse wägilase, kes aga pidi tunnistama palawaimas mõitluses: „Sinu päralt on wägi!“ „Ma olen waid waene uslike, ma pole wägilane,“ nagu ta hiljem sageli ütles: „See on mul sama raske olnud nagu Eetiab, jõuda ära tundmisele: ma pole karwa wäärt parem kui muud. Kui olin saabunud oma abiallike ja lootuste lõpule, mõisin waid weel öelda: „Su päralt Isfand üksti au, Su päralt meie töö!“ Do, kui õnnis end lasta jahutada sellises jõuetuses Temaft, kes oskab kõnelda wäsinutega õigel ajal. Tema on mu juures olnud ka kõrwes, pimeduses ja murdumises.“

* * *

Silmas pidades, et Stockmayeri elu põhja- ja lõunanabades olid usk ja tahe, mõib mõista ta seisukohta küsimuste kohta, mis seisawad ühenduses usklike lõppsihile wiimise ja Kristuse tulemisega, millest kuuleme eespool. (Järgneb.)

Jõuluõhtu on saanud hea lewimise osaliseks. Ähwardas isegi puudus kätte tulla. Täname kõiki sõpru tehtud töö eest, usume, et see pole tühine, waid kannab wilja igavest. Kui Jumal aitab, kawatseme ka tulewaks jõuluks välja anda albumi, et pakkuda meie rahvale paremat vara.

Noorte Elu nr. 2. on kawatseus anda välja äratusnumbrina, kuna siis igalpool maal võimalik suuremaid koosolekuid korraldada. Muidugi jällegi koosoleku laulud sees, mida võib tarvitvda koosolekus. Ilmub umbes jaanuari lõpul. Tellige ja lewitage suuremal määral. Nr. 9/10 sai hea läbimüügi osaliseks nii usume sellestki seda.

Võib weel ära saata 20. novembri ohvripäewa raha liitu, kui mõned seda pole weel teinud. Sedagi võib maksta postkontoris C. E. liidu jookswale arwele nr. 30.

Igakord, kui saadate rahasid, siis palume samas tähendada, mis arvel, muidu ei tea me neid kuhugi sisse kanda.

Ülestõusmispühad pole kaugel, kui on möödunud jõulud ja uusaasta. Nad lähenevad kiiresti. Selleks ajaks ootavad meid Narva noored omale külla. Kawatsesid juba jõuluks, kuid selleks olid oma raskused. Nii siis järgmine ülemaaline C. E. yaimulik konverents peetakse seekord Narwas Ülestõusmispühil. Juba teemidki on väljatõõtatud, mis eraldi kohased noortele. Valmistuge aegsasti sõiduks.

Posti jookswale arwele on hea maksta igasuguseid rahasid: Noorte Elu ja kirjanduse tellimisrahasid, kirjanduse, ohvripäewa, liidumaksu kasvandiku jne. Pidage ainult meeles C. E. Liidule ja nr. 30.

Vana aasta möödudes ja uue alates tehakse harilikult igas äris ülevaade rahalistest asjadest — waadatakse, kas kõik on korras. Seda ootab ka Noorte Elu, et need, kes weel pole õitendanud oma arweid möödunud aasta eest, seda enam tulewaks aastaks ei jätaks. Ärgem mingem võlgadega uude aastasse. Tuletage meelde, kas Teie tellimisrahad on õitendatud.

© © © © Kas olete võitnud „Noorte Elu“ sõpru? © © © ©

Töötajate wendade kursus Tallinnas.

On saanud wendade tarwiduseks igal sügijel kokku kogumeda tuntud paika Einise Risti tobnestese ruumesse Tallinnas, et õpida uusi sügawusi Jumala mõõtmatusi sõnast ja koguda nuid töötajatele wajakilke teadmisi. Need on olnud õnnistatud päewad.

Sarnafed päewad olid möödunud 13.—16. novembril. Waatamata uskkonnale olid taas paljud wennad üle maa kokku tulnud, mis ühendawalt mõjub kogu jumalariigi tööle. Koostöla wendade wahel toob ka koostöla jumalariigi töös.

Kurjuse süstehubatawa piibli- ja palwetunni pidas tootordne kurjuse juht w. B. Sink, tehes ülewaadet käesolewast ajast, uskkonnast ja kuulutajast, mis esitab meile aja pimenemist waimlikelt. Dotame mee liikumist kui haiged Petesta tiigi juures. Et Jssand seda kingiks!

Nii igal hommikul piibli- ja palwetunnid, mida pidasid wennad J. Mädasson (kodumaa pimedatest kohtadest) ja J. Laik (töötajate ja misjonitööst). Suwitaw oli wiimase wenna „õpitund sipelgapeja juures,“ mis andis pilti sipelgate riigi omapärasele elust, nende töökujule, ühistundest jne. Ka w. Mädassoni ülewaatest selgus, et on weel väga palju pimedaid kohti kodumaal, kus elatakse südöö pimeduses. Suur on töötajate puudus. Et me palawam palwe oleks: Jssand lätita weel töölisi wälja ja lätita mind!

Suurem koorem langes seegiford w. R. Kaupile, kes terwelt 12 tundi täitis. Võpetanud möödunud aastal Rooma kirja käsituse, mis kestnud järjekindlalt mitu aastat, algas wend tänamu 1. Korintuse kirjaga (4 tundi). Mõndagi juurt jumalasõna sügawust toodi ette ja jälgiti huwiga. Teist 4 tundi oli ainele „Ameerika uuelu“. Siin wenna reijumuleid ja tähelepanefuid Ameerika usulisiit liitumisiit. Wiimajel 4 loengul tulid käsitulele mitmed probleemid, nagu: 1) Naine Jumala ilmaforras, 2) noorfootöö, 3) organifseerimise küsimus ja 4) uju-teadus.

Rõõmüstame, et Jssand wenda R. Kaupsi on finnitanud wälismaal wiibimise ajal ja annud uut waimustust ning jõudu.

D. H. Matson, kes möödunud aastal refereris palwest,

käsitas seeford palwele lähedal seiswat toimingut „ohwerdamist“ — paganate juures ja Piiblis.

Üleks aineks oli „Piibli loodusteadus“ — W. Matles. Mitmed huwitawad ja tarwilikud asjad kanti ette selles, mis peafid aitama meid Piiblit paremini mõista.

Ei puudunud ka elulugu. On möödunud waimufilme eest nende kurjuse kestel mitmed tähtsad jumalamehed, kes oma eluga ja tööga waimustawad meid tööle Jssanda wiitamäel. Seeford kandis ette w. A. Agurajuja „Drainerdi päewaraamatit“ — üks mees, kes elas Jumala ligiduses, niinüwa, mis andis end jurma, et kanda mitmekordset wilja indiaanlastes. Annaks Jssand ka meile jarnajeid mehi!

H. Kofamägi — jättas poolelijäänud homileetika kurjust ja maalisk pildi Piha Waimu tegewusest misjonitöös, kuibdas Jumala Waim juba palju aegu enne ennuustanud Kristusest ja nüüd teba austab paganate hulgas.

Paar aastat järgimööda on kurjustel ka käsitatud aasta jookkul ilmunud waimulikku kirjandust, et wendi selle süuga tutuustada ja huwi äratada kirjanduse wastu. Seeford tegi seda w. R. Kaup. Kõige produktiwsem on olnud see aasta C. E. liit, siis E. Wapt. Kirjand. Selts, Ew. Kristl. Wabak. jne.

Tähtis oli ka referaat samalt wennalt: Laul ja muusika meie misjonis.

Et see kursus oli mõelbud mitte ainult teadmiste omandamifeks, waid ka edasifaamifeks ujuelus, siis oli kawas ka faks ettekannet w. K. L. Marley'lt pühituse üle. Meie aeg ei waja sõnu, waid pühitjetud elu ja kõige pealt peawad omama seda kuulutajad. Muudu wõime weel rikkuda oma kuulatajafonda. Jssand wajak pühitjetud preestreit.

Et parajasti enne kurjust oli algust tehtud Tallinnas, õp. Seefi poolt õõmisjoniga, siis kõneles wiimane sellest ka kurjustel.

Läbirääkimised, mis järgnesid kõnelele, olid pea alati elawad ja wahetati wenualikus meeles mõtled. Armas wennalik allianswaim tundus hingawat üle terve kurjule.

Kurjust ofustati tulewal aastal taas jätkata.

KODUMAA TEATEID

Ev. Kr. Vabakog. korraldusel peeti Tallinna Jaani kirikus 11. nov. waimulik kontsert, kus laulis Paavo Attila Soomest ja ühend. koor O. Lusmani juhatusel. Kontsert õnnestus igapidi hästi.

Kihlati Tallinnas õ. E. Luuk ja v. St. Moring. Soowime rohket õnnistust!

Äratusnädalaid peeti mitmel pool üksteise järele: Pärnus, Tallinnas, Arukülas, Narwas jne. Issand pole jätnud ilma õnnistusita. Siin-seal on hinged wõidetud Jeesusele. Soomest oli sel puhul ewangeeliumi kuulutamas v. Lauri Hokkanen, olles ühe nädala Tallinnas, teise Narwas. Venna töö läbi on saanud paljud õnnistatud. Rahwa osawõtt igalpool rohke. End. Lilienthali palwela Tallinnas täitus õhtu teise järele hulkadest, kes janunevalt kuulasid jumalasõna. Narwas ei tahtnud S. Risti uus avar ruum rahvast kuidagi mahutada, mille tõttu õhkki muutus wahest väga palawaks.

Laulu- ja mängukoorid aitasid hoolega kaasa selles töös.

Paides oli äratusnädal 17.—25. nov. Kuulutasid päästwat sõnumit v. A. Sildos ja Ussisoo. Nädala lõpul v. Benjamin ja Sink. Issand õnnistagu külwatud sõna ja juhtigu edasi arganuid!

Tundub siiski, et üks nädal äratustööks wähe on praegusel ajal.

Töötajate puudus on nendegi äratusnädalate puhul end eriliselt tunda annud. Noored wennad, anduge jumalariigi tööle! Hakake usus peale. Põllud on juba valged lõikusele ja ootavad teid! Ja teie teised paluge, et Issand töötajaid wälja läkitaks.

Veebruarikuu alul peetakse Tallinnas möödunud aasta eeskujul alliansnoortekursus, kus käsitatakse mitmed noorile olulise tähtsusega aineid. Osa wõtma wõivad tulla ka maanoored. See on mõeldud peaasjalikult neile, kes tahaksid töötada ühel või teisel alal jumalariigis. Lähemalt järgmises numbris.

Piiblinädal peeti Tallinnas Briti ja Väljamaa Piibliseltsi esindaja v. Kokamäe korraldusel end. Lilienthali palvelas 26. nov. —2. dets. Kaasa aitasid töötajad mitmest uskkonnast, isegi Luteri kirik oli esindatud õp. Hasselblati läbi. Oli ju see nädal uskudevaheline, nagu Piibel ise on uskudevaheline. Armas oli näha kõiki töötajaid uskkonnale vaatamata, ülistawat elawat jumalasõna ja sellest avalduwat õnnistawat wäge. Kolportöörid ja piiblimüüjad jutustasid huwitawalt töö raskusist ja

õnnistusist. Võiks Piibel valgustada veel helgi-
viskajana meie rahva tuhandeid!

Möödunud sügis oli rikas kõiksugu nädalaist ja
kursusist ning kõik alliantspinnal. Esiteks on
ilus tunnistus alliantstöö elustavast väest, mis
enam pinda saab, teiseks näitab ta kavakindlamat
organiseerimist mitmeil aladel.

Nii peeti ka esimene pühapäevakoo-
lide konverents Tallinnas Sinise Ristis 12.
nov., kus oli saadikuid paljudest kohtadest üle
maa. Varsti pärast seda peeti ka kursus Tal-
linnas p. p. k. tegelasile Allika palvelas, milles osa-
võtjaid kaunis rohkesti. Loodame, et nad mõle-
mad on suureks õnnistuseks kodumaa tõusva noor-
soo võitmiseks meie suurele Aukuningale.

Eesti Bapt. Noorsooseltside Ühisus pühitses oma

10-aastast juubelit 18. novembril. Suurem koos-
olek korraldati sel puhul end. Lilienthalil palvelas,
mis jättis hea mulje. Lõpuks oli omavaheline
koosviibimine Kalamaja palvelas ühes kutsutud
võorastega.

Soovime me sõpradele uueks aastakümneks
rohkelt Issanda õnnistust!

Triigi-Naraka Ev. Kr. Vabakoguduse osakond ja
C. E. pühitsesid 16. det. oma aastapäeva. See
oli õnnistatud. Peale kogudusvanema ja liidujuha-
taja olid veel mitmed teised vennad külalistena
väljastpoolt. Enne seda pidasid v. Parkja ja Rakles
ühe pühitsus- ja selle järel äratusnädala. Mõnedki
leidsid Issanda. Paremad mälestused jäid neist
päevadest. Issand õnnistagu eelseisvat aastat meie
kaasvõitlejaile!

Väljaandja: Eesti Usklikkude Noorte C. E. liit.

Vastutav toimetaja: P. Sink. Toimetuse aadress: Tallinna, Villardi t. nr. 7—1.

4000

Paremasse kodusse ja rahuusse viis Isa
29. nov. 1928. a. meie õe

Marta Kruuse

Tallinna „Sinise Risti“ C. E. noored.

Usklik
hambaarst

pr. M. Sacharias.

Vastuvõtmine 11—1 ja 4—6.

Lai t. 7—3.

Teen odavasti ümber siid-, samet-, nahk-, vill- ja õlg-

kübaraid.

Õotan ka mitte jaoks tellimisi vastu fööf-suguste moodfate
wormide järele; on juurel arvul valmis mudelid ja moelehti.

Õde G. Grepp.

Tallinna, Wana Kalamaja t. 27.

Teen iga-
juubeid

kellasepatöid.

Tellimised palun ära anda: Tallinnas, Villardi tänav
nr. 3—10 (hoovis).

Terwitades w. G. Henny.

„NOORTE ELU“

tellimisi mõtavad vastu:

Antslas — H. Mikkal Nahksepa majas.
Haapsalus — M. Tohver. Endla 8-a.
Haeskas — Fliis
Hageris — Welk.
Järwa-Jaanis — L. Volmer. Orino.
Järwakandis, — W. Rüütja
Keilas — Joh. Annert.
Kloostres — Määra — Kr. Neidorf.
Kodasool — Weder.
Koerus — Aunbaum.
Kohtlas — õp. Eero.
Kolga Leesil — A. Kempmann. Juminda.
Kolga-Loksal — E. Rumberg.
Kosel — A. Roosiman.
Kuressaares — õp. Prikask.
Kõrgessaares — G. Ula. Paopa külas.
Kärdlas — L. Liitman.
Lehtses — Meery Ots.
Martnas — J. Kõrgesaar. Lähtru wald.
Narwas — A. Sildos. Sinine Rist.
Noarootsis — E. Tannebaum. Kiriku mõis.
Otepääl — Vahkal.

Paides — H. Siiberg. S. Aia 33.
Pärnus — M. Wilgats. Aia 14.
Rahklas — A. Liis.
Rakweres — A. Kulli. Palwemaja 18.
Raplas — Sikeldi A. Eichental.
Ristil — Beekmann.
Ruilas — Kokmardi — Auman.
Sargweres — Langenbraun.
Tallinnas — A. Uuemõis. Waestekooli 21—2.
„ A. Metua. Luise 11.
„ T. Peipmann Allika 5.
Tapal — P. Winter. Walma wäli.
Tartus — A. Darsing. Tähtwene 35.
„ — R. Treumann Peterburgi 127.
Tarwastus — Sepp.
Triigi-Narakal — Green ja Mäe.
Tõrwas — J. Raudsepp.
Türil — Usar. Koidula 18.
Walgas — A. Hiire. Aia 11.
Wiimsis — W. Wiik. Rummu küla, Liiva talu.
Wiru-Jakobis — J. Kello. Aruküla.
Wõhmas — A. Sink. Soomewere, Hiie.
Wõsul — M. Waller.

Tallinna — Postkast nr. 284
Noorte Elu.

K.-Ü. „Külvaja“ trükk Keilas.

Hind 15 senti.